

fremhæve, at netop den Omstændighed, at Barnet tages fra Forældrene med Magt, bereder det senere i Livet Vanskeligheder ved at blive paa den gode Vej. Idet vi tage Barnet bort, strammes nemlig Baandene mellem det og Moderen, undertiden ogsaa Faderen. Det er sagt før, at der skulde lægges Vand mellem Barnets Opholdssted og det Sted, det kommer fra, og det er vist en meget god Tanke. Men selv over Vand kunne Følelserne naa. Naar Barnet bliver 15 Aar, og det slipper ud af Anstalten, er det sikkert, at Forældrene, i Reglen vel særlig Moderen, som staa med en vis Straaleglands for Barnets Erindring, ville øve en stærk Indflydelse paa det. Og det er godt, at det i Forvejen er set, at der her er store Vanskeligheder. I dette Stykke taler jeg ogsaa af Erfaring. Ihvorvel jeg er glad over, at jeg var med til at tage det Barn bort, jeg tænker paa, fordi Forholdene vare saa fortvivlede, at dette nødvendigvis maatte ske, maa jeg indrømme, at der dog kom en Tid, ved Barnets 15de Aar, da en daarlig Moders og en daarlig Faders Indflydelse var saa stærk, at det et Øjeblik saa ud, som om den omhyggelige Opdragelse, der i et godt Hjem var ofret paa det, var aldeles slettet og glemmt. Jeg vil derfor ønske, at det maa lykkes paa en eller anden Maade at bringe disse Værgeraad saaledes i Forbindelse med den almindelige Befolkning, at der hos dem maa være tilstrækkelig Styrke til at staa imod den Tilbøjelighed, der kan være hos Folk til at holde med en Moder og en Fader, naar det vederfares dem, at deres Barn tages fra dem.

Jeg maa ligeledes ønske, at et saadant Raad vil blive saaledes stillet, at det er stærkt nok til, naar det drejer sig om en Fader, der i social Henseende staar højt, at sige med Myndighed og Alvor: Hør, du kommer til at tage dig lidt af dine Børn. Jeg forsikrer Dem, mine Herrer, at naar disse Værgeraad til sin Tid træde i Kraft rundt om i Sognene, vil der i saa Henseende ske Ting, som vi nu tvivle om.

Dernæst vil jeg sige et Par Ord om Straffebestemmelserne, og jeg vil da lige straks minde om, at angaaende Straffebestemmelser udtales der i Kommissionens Betænkning S. 80 Ønskeligheden af, at Legemsstraf maa blive anvendt saa lidt som muligt, men det siges, at den vanskelige vil kunne undværes, navnlig overfor Drengene, og at derom ere de fleste sagkyndige i Udland og Indland enige. Det er udtalt af Budde og Professor Torp, en Mand, der i Fjor stod med en vis Straale-

glands, da det drejede sig om Modstand mod Legemsstraf. Der siges videre paa samme Side: „De her foreslaaede Straffemidler“ — det vil sige de samme, som foreslaas her — „kunne efter Kommissionens Overbevisning alle uden Betænkelighed tilstedes“. Jeg har mine Betænkeligheder ved disse Straffe, navnlig Sultestrafpen. Det er en Erfaring, jeg har gjort, at Sultestrafpen har sine slemme Følger. Det er nemlig saa, at naar en Dreng er dømt til at lide Sult — jeg sætter, det er ved Middagstid, han faar denne Dom —, vil han sikkert tilbringe Eftermiddagen under Bevistheden om, at nu har han Lov til at stjæle, i det hele bære sig ad, som det er nødvendigt for at skaffe sig noget at spise, for leve, det skal han, og saa stjæler han som en Ravn. Jeg kender det af Erfaring fra et Sted, hvor Sult er anvendt, ikke i nogen stor Udstrækning, men jævnt hen, saa Barnet kunde taale det. Børnene stjæle som Ravn i saadanne Tilfælde, og jeg tror ikke, det er den bedste Vej at faa dem ind paa.

Men om jeg end har denne Betænkelighed, maa jeg tage den fangen, naar en Mand som Budde anser Midlet for rigtigt. Der er ikke andet for. Vi ville altid ved saadanne Lovforslag kunne have vore Betænkeligheder, men skal der komme noget ud af det, maa vi gaa med til, hvad vi jævnt hen kunne blive enige om, og prøve os frem. Derfor er jeg i dette Stykke en lille Smule stolt af og en lille Kende glad ved Justitsministeren. Han sidder ikke og regner omhyggeligt til 1904, han siger omtrent som vi. Hvad kommer det egentlig os ved, hvor mange der er, dem kunne vi tælle Tid efter anden, lad os blot begynde paa dette Arbejde, og efterhaanden som vi faa fat paa dem, kunne vi tælle dem og lave Plads til dem. Jeg tror, det er den rigtige Ende at begynde ved.

Saa er der talt om det kedelige i, at Anstalterne, naar Overværgeraadet bestemmer det, skulle modtage visse Drengene og Piger, som kunne komme dem ret slemt paa tværs, og der har været Modstand mod dette. Der sporede jeg saa tydeligt Budde. Budde var en lille, selvstændig Mand. Han følte sig oprørt i sit Inderste over, at nogen skulde kunne komme og sige til ham: Hør, I skal tage disse Børn! Og jeg forstaar, at de andre følge efter. Og jeg tænker, det heller ikke skal volde stor Vanskelighed at slippe udenom det paa en eller anden snild Maade, det skal Udvalget nok finde ud af. Jeg sagde, at Budde var en lille, selvstændig Mand, jeg kunde have